

פירוש
על ספר
מלכה

פרק א'

- פסוק א' - דבר נבואה מאת ד' אל מיכה שמהעיר מרישה, התנבא בימי יותם, אחז, ויחזקיה, מלכי יהודה, התנבא על שומרון וירושלים.
- פסוק ב' - שמעו כל השבטים (מכנה אותם בשם עמים), הקשיבי א"י וכל העם הממלאים אותה, ויהיה ד' בכם עד שהזהרתי אתכם בשמו, ד' משמים יסתכל עליכם להיות עד.
- פסוק ג' - ד' יוצא ממקומו, כלומר עובר מכסא רחמים לכסא דין, ויזרוך וירמוס את גסי הרוח, הנביא ממשיל את גסי הרוח למקומות גבוהים בארץ.
- פסוק ד' - ההרים יהיו נמסים במקומם, כלומר השרים יושפלו, והעמקים יתבקעו, כלומר שאר העם יאבדו, כמו ששעוה (דונג) נמסה מפני האש כך יהיו ההרים נמסים, וכמו מים שנשפכים במקום מדרון שמתפזרים לכל צד כך יהיו מתפזרים בכל ארצות הגוים.
- פסוק ה' - כל זה הגיע עליהם בגלל הפשע של יעקב, ובעבור החטאים של בית ישראל, כוונתו לעשרת השבטים, מי גרם לפשע של יעקב שהם העגלים, מלך שומרון, שכן מלכי ישראל גרו בשומרון והם העמידו העגלים, ומי גרם שיעשו במות בערי יהודה מלכי ירושלים ששם היה עיר המלכות.
- פסוק ו' - לכן אשים את שומרון לערימות של אבנים שיש בשדה, לפי שכל הבתים יחרבו, ובמקומם יטעו האויבים כרמים, לפי שהיא יושבת בהר וההר מקום טוב לכרם, ואשליך את אבני הבתים שנחרבו מההר לגי, ואת יסודות הבתים אגלה.
- פסוק ז' - ואת כל הפסלים ישבור האויב ויוריד מהם את הציפוי העשוי מכסף וזהב, וכל המתנות שנתנו לע"ז (מכנה זאת בשם אתנן) ישרפו באש, וכל בתי הע"ז שהיו מכובדים אצלם יהפכו לשממה, העושר שהתקבץ בבית הע"ז היה ממה שהביאו מתנות לע"ז, והם יחזרו לע"ז, כי האויב יקריבם לע"ז שלו.
- פסוק ח' - הנביא מספיד ומיילל על חורבן יהודה וירושלים, וכך הוא אומר: אלך במרירות וצער כאילו נטרפה דעתי, ואלך ערום בלי לבוש, (אמר זאת בדרך גוזמא) אספוד בקול מר כמו תנים (סוג נחש), וכמו בנות יענה שמשמיעים קול צעקה כעין קינה.
- פסוק ט' - כי מכותיה של שומרון יהיו כואבים ביותר, המכות הגיעו עד יהודה, לאחר שהאויב ראה שהצליח כנגד עשרת השבטים, המשיך להכות גם את העיר המיוחדת לד' הלא היא ירושלים.
- פסוק י' - אל תספרו בגת על גודל החורבן, ואל תבכו שם, כדי שהפלשתים יושבי גת לא ישמחו על גודל החורבן, בכל בית מבתי העיר עפרה תתגלגלו בעפר דרך אבילות. (עפר ועפרה לשון נופל על לשון).
- פסוק י"א - העדה היושבת בעיר שפיר עברי לגלות בצורה מבוזה, בגילוי מקומות המכוסים, מתחילה גלו אנשי בית אצל ועברו דרך העיר צאנן, ויושבי צאנן לא יצאו לספוד ביחד עם בית האצל, לכן עתה יבא האויב ויקח כל אחד מכם ממקום עמידתו.
- פסוק י"ב - אלה הגרים בעיר שנקראת מרות נתחלחו (רעדו) בגלל שמתחילה היה להם כל טוב ועכשיו נאבד מהם, הרעה באה להם בהשגחה פרטית מד' ולא במקרה, הדבר התחיל מירושלים והתפשט לשאר הערים.
- פסוק - העם היושב בעיר לכיש אסרו (קשרו) את המרכבה לבהמה שנקראת רכש שהיא ממהרת

לרוץ ותברחו מהאויב, היא היתה הראשונה שלימדה לעם היושב בציון לעבוד ע"ז כי שם היו פסילי עשרת השבטים.

י"ג

- בגלל המעשים הרעים שעשית תגיעי למצב שתצטרכי לתת מתנות (שילוחים) לגת שירשוה פלשתים, בתי העיר שבעיר אכזיב יהיו לעזיבה, כלומר שהאויב יעזיבם מבתיהם.

פסוק י"ד

- גם עליך העדה שיושבת בעיר מרשה, אביא את נבוכדנצר שיירש אותך, ואותו יורש יבא גם לעיר עדולם ויקח מהם את כבוד מלכותם ואת העושר שלהם.

פסוק ט"ו

- תתלשי את שער ראשך ביזים, ותגזזי אותו במספרים בדרך צער, על בנייך המפונקים שגלו ממך, תקרחי בראשך קרחה רחבה כמו הנשר שאחת לעשר שנים עף למקום גבוה סמוך לגלגל האש עד שמרוב חום נמרטים נוצותיו ונעשית בו קרחה רחבה, כל זה תעשי בגלל גלות בנייך המפונקים.

פסוק ט"ז